

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2023, č.j. CPR-39765-3/ČJ-2022-930310-V238

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 31. 1. 2023 č. j. CPR-39765-3/ČJ-2022-930310-V238 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 1. 11. 2022 č.j. KRPA-352202-7/ČJ-2022-000022-50 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni uložena podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) povinnost opustit území členských států Evropské unie a podle ust. § 50a odst. 3 téhož zákona byla žalobkyni stanovena doba k opuštění území členských států Evropské unie nejpozději do 40 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobkyni byla též uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně namítala porušení ust. § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu. Uvedla, že je státní občanskou X, v ČR studovala od roku 2014, poslední realizovaný pobyt za účelem studia v ČR byl s platností do 31. 8. 2022, přičemž dne 30. 8. 2022 podala s ohledem na vleklé zdravotní problémy cestou poštovní přepravy žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Tuto žádost obdrželo Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), dne 2. 9. 2022, dosud o věci nebylo pravomocně rozhodnuto, a to ani ve věci prominutí zmeškání úkonu. Žalobkyni byl vydán výjezdní příkaz s platností do 30. 10. 2022, což žalobkyně považuje za nezákonné, neboť nebyl vydán v souvislosti s pravomocným ukončením jejího pobytového oprávnění, když dosud OAMP nerozhodl ani v otázce prominutí zmeškání úkonu. S ohledem na zdravotní problémy se žalobkyně dostavila k žalovanému za účelem řešení své pobytové situace, neboť dne 1. 11. 2022 již nedisponovala žádným oprávněním k pobytu na území ČR/EU.
3. Dle žalobkyně žalovaný nevychází ve svých zjištěních ze skutečného stavu věci, informace, které jsou obsahem zamítavého rozhodnutí, se nezakládají na pravdě a vytvářejí domněnku o liknavém přístupu žalobkyně k jejímu pobytovému oprávnění. Konkrétně se jedná o skutečnost, že žalobkyně podala svou žádost o vydání nového pobytového oprávnění dne 2. 9. 2022, tedy dva dny po platnosti dosavadního pobytového oprávnění. Žalobkyně však učinila podání cestou poštovní přepravy dne 30. 8. 2022 (k tomuto byla k žalobě připojena kopie podacího lístku ze dne 30. 8. 2022 č. X), odkázala na ust. § 47 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že se ve stanovené lhůtě dostavila ke správnímu orgánu a předložila lékařskou dokumentaci za období srpna a září 2022, z níž jednoznačně vyplynuly zdravotní obtíže, které dosud nebyly diagnostikovány a žalobkyně byla léčena na choroby, které následně nebyly prokázány. Její zdravotní obtíže jsou závažné v tom, že ji v různé silných vlnách omezují v běžném životě a doslova ji paralyzují, neboť není schopna běžně fungovat. Žalobkyně považovala postup OAMP za nezákonný a postup žalovaného, který nemá oprávnění posuzovat postup v otázkách, které mu věcně nepřísluší, za nedůvodný projev vůle. Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vychází z jednoznačného porušení právní normy a předjímá svým posouzením věci výsledek probíhajícího správního řízení.

4. Měla za to, že žalovaný značně bagatelizuje její zdravotní stav, jeho závěr ohledně zdravotního stavu je nepřezkoumatelný, neboť žalobkyni byly předepsány 3x za sebou antibiotika léčící X, a teprve po jejich užití bylo zkonstatováno, že jde nejspíš o X a X byla vyloučena. To samo o sobě hovoří o zdravotním stavu, který dosud nebyl přesně diagnostikován a žalobkyni ohrožuje. Žalobkyně k žalobě připojila řadu lékařských zpráv, a to za období od 13. 8. 2022 do 21. 10. 2022.
5. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného ohledně neexistence zásahu do soukromého a rodinného života, uvedla, že je těžko představitelné, že za dobu 8 let, které na území ČR strávila a v této době ukončila jednu vysokou školu a druhou studovala, si nevytvořila vazby, které v jistém směru mohou ve své pevnosti překročit i vazby rodinné. Podotkla, že její manžel v nedávné minulosti na území ČR pobýval, poté musel ČR opustit v souvislosti se zánikem pobytového oprávnění, bylo vyhověno jeho žádosti podané v X za účelem sloučení rodiny, nicméně s hledem na přijatá opatření mu nebylo vydáno, a současně, s ohledem na pobytový status žalobkyně, neexistuje aktuálně nositel oprávnění k pobytu a není tedy možné pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny vydat.
6. Žalobkyně také brojila proti postupu žalovaného, který své rozhodnutí opřel o projev vůle suverénního státu směřující k tomu, aby občanům X nebyly povoleny standardní typy pobytu na území ČR a pokud nedisponují pobytoým oprávněním, aby vycestovali a nesli osud státu svého občanství; žalovaný uvádí, že návrat takových cizinců, mezi které spadá i žalobkyně, je smyslem a účelem takového postupu. Dle žalobkyně tento projev vůle nepramení ze skutečnosti, že došlo k ohrožení veřejného zájmu ze strany žalobkyně a je žádoucí, aby území opustila, ale z postupu správního orgánu, který tuto situaci sice z vlastní vůle nevyvolal, ale neumožnil žalobkyni se svých práv zákonnou cestou domáhat, resp. na nastalou situaci a stav věci nereflektuje.
7. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný trval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, které bylo vydáno zcela v souladu s právními předpisy, protiprávní jednání žalobkyně je doloženo spisovým materiálem a řádně odůvodněno, v rámci řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobkyně a naplnění ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. K odkazu žalobkyně na ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a tvrzené zdravotní důvody bránící osobnímu podání žádosti uvedl, že z dostupných informačních zdrojů vyplývá, že se jednalo o pozdní podání, proto byl žalobkyni vydán výjezdní příkaz s platností od 8. 9. 2022 do 30. 10. 2022; žalovaný ani správní orgán I. stupně neměl důvod zpochybnit závěry OAMP, které k vydání výjezdního příkazu vedly. Žalovaný byl také přesvědčen, že se podrobným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to na str. 5 – 7 napadeného rozhodnutí, spolu se správním orgánem I. stupně nepřehlédl zdravotní stav žalobkyně i celkovou pobytovou historii žalobkyně a jejího manžela, přesto dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí nebude nepřiměřeným. Vypořádal se též s posouzením možnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

získání pobytového oprávnění a samotného vstupu žalobkyně na území ČR, přičemž měl za to, že opatření přijaté v rámci zájmů ČR převažuje nad osobními zájmy žalobkyně, která se navíc ocitla v pozici nelegálně pobývajících. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že dle úředního záznamu ze dne 1. 11. 2022, č. j. KRPA-352202-1/ČJ-2022-000022, se žalobkyně téhož dne dobrovolně dostavila ke správnímu orgánu I. stupně a uvedla, že se na území ČR nachází po ukončení platnosti výjezdního příkazu; lustrací bylo zjištěno, že žalobkyně nemá žádné oprávnění k pobytu na území ČR, kontrolou biometrického cestovního pasu žalobkyně bylo zjištěno, že má v něm vylepen výjezdní příkaz č. X s platností do 30. 10. 2022, tj. dva dny po platnosti, a z Cizineckého informačního systému (dále jen „CIS“) bylo zjištěno, že pod č. j. OAM-36858/DP-2022 je vedena nová žádost o prodloužení pobytu za účelem podnikání jako podaná neoprávněně.
10. Dle výpisu z CIS bylo žalobkyni vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1. 10. 2021 do 31. 8. 2022, dne 2. 9. 2022 přišla poštou pod č. X žádost, je zde uvedena poznámka, že bylo nutné do 5 dnů splnit osobní účast, tj. do 7. 9. 2022, žalobkyně se dne 5. 9. 2022 dostavila na informace splnit osobní účast k žádosti poštou (X), v poznámce ze dne 7. 9. 2022 je uvedeno, že šlo o pozdní podání změny účelu. Ve druhém výpisu z CIS, který se zaměřoval na vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pod č. j. OAM-36858/DP-2022, je uveden stav pobytu „Z – požadovaný“, a jako poznámka uvedeno „neoprávněně podaná žádost“.
11. V žádosti ze dne 23. 9. 2022, která byla adresována OAMP k č. j. OAM-36858/DP-2022, žalobkyně uvádí, že dne 30. 8. 2022 podala cestou poštovní přepravy žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, toto podání bylo OAMP doručeno dne 2. 9. 2022, žalobkyně podala tuto žádost z důvodu svých zdravotních potíží, které se datují od 13. 8. 2022, kdy se dostavila na lékařskou pohotovost, následně byla neúspěšně léčena antibiotiky a její stav se nelepšil a potíže přetrvávaly a stále se horšily, k tomu odkázala na lékařské zprávy ze dne 13. 8. 2022, 15. 8. 2022, 18. 8. 2022, 23. 8. 2022, 30. 8. 2022, 6. 9. 2022, 8. 9. 2022 a 13. 9. 2022. Žalobkyně se dostavila podruhé dne 8. 9. 2022 k OAMP potvrdit v souladu se správním řádem do 5 dní osobní účast, téhož dne byl žalobkyni vydán výjezdní příkaz s platností od 8. 9. 2022 do 30. 10. 2022, a současně žalobkyně předložila lékařské zprávy. Dále uvedla, že k žádosti o prominutí zmeškání úkonu nebyla ze strany OAMP vyzvána; souhrnná lékařská zpráva ze dne 21. 9. 2022 dokládá závažný zdravotní stav žalobkyně od 13. 8. 2022, kdy kromě uvedených obtíží má žalobkyně také pozitivní výsledek na X. Žádala o zohlednění uvedených skutečností a soulad postupu s ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
12. Ve správním spise jsou obsaženy lékařské zprávy, a to ze dne 21. 9. 2022 od MUDr. A. P., ze dne 17. 10. 2022 od MUDr. P. J., ze dne 18. 10. 2022 od MUDr. T., a ze dne 21. 10. 2022 od dr. T. V žádné lékařské zprávě není uvedeno, že by zdravotní stav žalobkyně vyžadoval hospitalizaci, nedovoloval jí vycestovat z území ČR, že by byl její zdravotní stav život ohrožující či že je její léčba vázána na území ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

13. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 1. 11. 2022, č. j. KRPA-352202-6/ČJ-2022-000022-50, za přítomnosti právní zástupkyně žalobkyně uvedla, že je schopna výsledku, dále, že se narodila v X, na území ČR poprvé přicestovala dne 2. 9. 2014 za účelem studia, 9 měsíců studovala jazykové kurzy, poté nastoupila na Českou vysokou zemědělskou školu, kde studovala 6 let, vystudovala bakaláře, a současně studovala na Karlově univerzitě v letech 2018 – 2019 molekulární biologii a v roce 2020 začala studovat imunologii. Po celou dobu zde pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, poté požádala o změnu účelu pobytu, a to za účelem podnikání, a dostala výjezdní příkaz do 30. 10. 2022. K legalizaci pobytu na území ČR si podala žádost o změnu účelu pobytu, svého protiprávního jednání v souvislosti s neoprávněným pobytem si byla vědoma, uvedla, že vycestuje. Dále uvedla, že je vdaná, její manžel je v X, v ČR nic nevlastní, pouze osobní věci, v X má podíl na bytě a domě spolu s rodiči, její manžel má v ČR firmu na únikové hry, kde žalobkyně pracuje, má zde kamarády. Má sjednané zdravotní pojištění, v současné době nemá peníze potřebné k dalšímu pobytu a vycestování z ČR a návratu do země původu, v roce 2020 v ČR pracovala jako kvalitář v potravinářské firmě. Dále uvedla adresu místa pobytu v ČR, jde o byt kamaráda, v ČR se nenachází osoba, vůči níž by měla vyživovací povinnost nebo kterou by měla v péči, ani jiné příbuzné či další vazby, či jiné osoby, kvůli kterým by skončení jejího pobytu bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené, má zde pouze velkého psa, nesdílí domácnost s občanem EU, nemá zde žádné pohledávky. Po vyhoštění z území neví, kde bude bydlet, neví, zda by jí rodiče k sobě pustili, mají odlišné politické názory. Jako překážku, která by žalobkyni znemožňovala vycestování, uvedla, že je zde mnoho let, od 17 let, a neumí si to představit jinde, je ovlivněna západní společností; uvedla, že jí v případě vyhoštění hrozí útrapy, týrání a stíhání od policie, neboť je proti válce.
14. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 1. 11. 2022, správní orgán I. stupně zjistil, že žalobkyně pobývala v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia od 1. 10. 2021 do 31. 8. 2022, dne 2. 9. 2022 podala prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb žádost o změnu účelu pobytu, dne 5. 9. 2022 se dostavila na OAMP z důvodu splnění osobní účasti, kdy jí následně byl vydán výjezdní příkaz s platností do 30. 10. 2022, žalobkyně se od 31. 10. 2022 do 1. 11. 2022, kdy se dobrovolně dostavila ke správnímu orgánu I. stupně, zdržovala na území ČR neoprávněně, bez platného oprávnění k pobytu. K žádosti žalobkyně doručené dne 1. 11. 2022 popisující její pobytovou historii a zdravotní stav, kdy je od 13. 8. 2022 léčena a má pozitivní výsledek na X, uvedl, že je mu z volně dostupných zdrojů známo, že tato infekční nemoc je úspěšně léčena antibiotiky ve většině zemí světa a nepředstavuje tak překážku ve vycestování. Dále shrnul obsah protokolu o podání vysvětlení ze dne 1. 11. 2022, nerozporoval pobyt žalobkyně na území ČR v délce přibližně 7 let, nepopřel ani integraci žalobkyně do české společnosti a vazby, které za svůj pobyt navázala, jakož i studijní úspěchy, kterých dosáhla; z tohoto důvodu využil možnost vydat ve věci rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU dle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jinou možnost vyřešení neoprávněného pobytu nelze aplikovat. K otázce vycestování do země původu uvedl, že v případě uložení povinnosti opustit území členských států EU neznamená, že žalobkyně musí vycestovat do země svého původu, ale může vycestovat kamkoliv jinam, kde může oprávněně pobývat a po zisku pobytového oprávnění k pobytu na území ČR se opět navrátit. Pokud by se rozhodla vycestovat do X, měl správní orgán I. stupně za to, že pokud tam pobývá její

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

manžel, nelze předpokládat, že by tam žalobkyni hrozilo nebezpečí, k obavám žalobkyně z návratu za svými rodiči z důvodu odlišných politických názoru uvedl, že odlišné politické názory jsou v rodinách velmi časté, nicméně nezakládají důvod na zavrhnutí své dcery a neposkytnutí pomoci od matky a otce; k ovlivnění žalobkyně západní společností uvedl, že se může na území navrátit ihned, jakmile získá potřebné pobytové oprávnění, především měla činit takové kroky, aby se do situace, kdy zde pobývá neoprávněně, vůbec nedostala. Dále přihlédl k okolnostem neoprávněného pobytu žalobkyně, který trval 2 dny, zohlednil její předchozí pobyt, který je datován již od roku 2014, a za tuto dobu se žalobkyně nedopustila trestného činu nebo přestupkového jednání, a sama se dobrovolně dostavila ke správnímu orgánu; žalobkyně není držitelem platného oprávnění k pobytu, avšak nebyly u ní shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění, proto správní orgán I. stupně přistoupil k vydání rozhodnutí dle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, doba neoprávněného pobytu žalobkyně v porovnání s předchozím bezproblémovým průběhem legálního pobytu datovaným již od roku 2014 je zanedbatelná. Z hlediska ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvedl, že žalobkyně je vdaná a bezdětná, manžel se nachází v X, na území ČR či EU žalobkyně nemá nikoho ze své rodiny, nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU, nenachází se zde ani jiná osoba, kterou by měla žalobkyně v péči, pozbytím oprávnění k pobytu žalobkyně rovněž ztratila možnost na území ČR vykonávat pracovní činnost či dani podléhající činnost, na území ČR nemá žádnou nemovitost případně majetek, v X žije její rodina, s níž nemá dobré vztahy kvůli politickým názorům, nicméně je spoluvlastník bytu a domu, tedy v zemi původu má větší materiální zázemí; pokud získá pobytové oprávnění nebo vízum, může ihned přicestovat zpět, tímto opatřením jí je dána možnost znovu na území ČR pobývat legálně. Dle správního orgánu I. stupně tak nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně, může vycestovat do země původu nebo si požádat o azyl, pokud jí v zemi původu hrozí nebezpečí, avšak pokud v X žije její manžel, obavy z návratu jsou jen účelovým tvrzením, jehož cílem je vyhnout se vycestování z území ČR či EU. Vycestování do země původu může pro cizince znamenat újmu v soukromém životě, v případě žalobkyně tato újma nemůže být na základě zmíněných skutečností natolik zásadní, případné vycestování nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Připomněl, že právo cizinců pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv, projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území, cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu nebo neplní své povinnosti, případně se jim účelově vyhýbají, nemohou požívat výhod povolení pobytu, při posuzování kritérií ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců přetrvávají aspekty svědčící v neprospěch žalobkyně, a proto uzavřel, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU je k povaze a míře protiprávního jednání žalobkyně zcela přiměřené a v souladu se zákonem, jde o nejmírnější opatření, které lze za dané situace přijmout, není spojeno s žádnými negativními důsledky do budoucna. Pokud žalobkyně v době k vycestování získá oprávnění k pobytu, nemusí z území ČR vycestovat, rozhodnutí je pouze donucovacím prostředkem k tomu, aby si žalobkyně svůj pobyt na území ČR uvedla do souladu se zákonem. Tímto rozhodnutím nemůže dojít k situaci, že bude cizinec přímo navrácen do státu, kde mu hrozí nebezpečí vážné újmy, nedojde ke kolizi s ust. § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, žalobkyni není uložena povinnost vycestovat do domovského státu; k hrozbě nebezpečí v X z důvodu, že je žalobkyně proti válce na

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Ukrajíně, uvedl, že žalobkyně může vycestovat kamkoliv jinam, kde může oprávněně pobývat. Dobu 40 dní k vycestování stanovil s ohledem na potřebu vyřízení veškerých náležitostí spojených s vycestováním z území ČR.

15. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí dne 16. 11. 2022 blanketní odvolání, které k výzvě správního orgánu I. stupně doplnila. Uvedla, že rozhodnutí o povinnosti opustit území jí způsobí vážnou újmu, která se jeví jako nenahraditelná. Nesouhlasila s tím, že by se do dané situace a neoprávněného pobytu dostala z vlastního zavinění, žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu podala cestou poštovní přepravy dne 30. 8. 2022, tedy v době platného oprávnění k pobytu, současně jako překážku, která jí zabránila tento úkon splnit osobně, byl její zdravotní stav, který doložila několika podrobnými a datovanými lékařskými zprávami, k OAMP se dostavila a tyto skutečnosti uvedla a doložila osobně. Uvedla, že OAMP vydal výjezdní příkaz a současně vzal žádost do řízení, odkázala též na žádost ze dne 23. 9. 2022 adresovanou OAMP (součástí správního spisu), na kterou dosud nebylo reagováno. Uvedla, že v posuzované věci se jedná o výklad zákonných ustanovení a jistou účelovost v rozhodování o žádosti, předně v délce řízení. Také uvedla, že se správní orgán I. stupně dostatečně nezabýval jejím zdravotním stavem, zdravotní problémy žalobkyně se objevily zhruba v květnu 2022 po prodělaném covidu, příznaky se zhoršovaly se a žalobkyně v krátkých časových intervalech trpěla angínou, nachlazením, bolestmi hlavy a dezorientací, byla provedena další podrobná vyšetření, neboť předepsané léky účinkovaly jen krátkou dobu a příznaky onemocnění se vracely. K X uvedla, že jí byla potvrzena při krevním vyšetření praktického lékaře, brala antibiotika, a to celkem 3x, její stav se však nelepšil, další podrobnější vyšetření tuto nemoc vyloučila, v současné době probíhají další vyšetření, která jsou zaměřena na X, žalobkyně je díky špatně stanovené léčbě rezistentní proti dosud předepsaným lékům a bolesti u ní i nadále přetrvávají. Správní orgán I. stupně v tomto ohledu neposoudil situaci ze všech aspektů. Závažná újma, kterou žalobkyně pocituje, je umocněna i současnou politickou situací a souvisejícím usnesením vlády ČR ze dne 30. 3. 2022, č. 76/2022 Sb., a vzhledem ke skutečnosti, že je žalobkyně občankou X a novým podáním se do kategorie žádostí o nová pobytová oprávnění zařadí, shledává v této situaci závažnou újmu. Žalobkyně byla v dobré víře, že její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu bude vyhověno, správní orgán I. stupně vydáním výjezdního příkazu žalobkyni nepřímou donutil k vycestování do doby, než bude o její žádosti rozhodnuto, s plným vědomím, že pokud vycestuje, nebude mít reálnou možnost přicestovat na území ČR; do současné doby nebylo ve věci rozhodnuto. Žalobkyni je odepřeno právo na spravedlivý proces v souvislosti s opatřením v podobě povinnosti opustit území členských států EU a toto považuje za potlačení základních práv a svobod vyplývajících z čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odkázala také na body 31 a 32 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50 a na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2020, č. j. 57 A 91/2018 – 81. Závěrem odkázala na mezinárodní závazek *non-refoulement*, který má ČR také vůči osobám, které se z nejrůznějších pohnutek rozhodnou o mezinárodní ochranu nepožádat, ale pocházejí ze zemí, kde by jim potenciálně hrozila vážná újma, těmto cizincům uvedená konstrukce umožňuje pobývat na území ČR v režimu „strpění“ na základě víza dle ust. § 33 zákona o pobytu cizinců, resp. si o mezinárodní ochranu požádat dodatečně, viz rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2010, č. j. 6 Azs 15/2010 – 82. Prvostupňové rozhodnutí považovala za nepřezkoumatelné a nezákonné.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

16. V napadeném rozhodnutí ze dne 31. 1. 2023 žalovaný zjistil, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností do 31. 8. 2022, dne 2. 9. 2022 podala cestou poštovního přepravce žádost o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu, tudíž podání bylo učiněno opožděně, proto byl žalobkyni dne 8. 9. 2022 vydán výjezdní příkaz s platností do 30. 10. 2022, přičemž v době jeho platnosti území ČR neopustila. K námitce vzniku závažné újmy odkázal na ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a na ust. § 169d zákona o pobytu cizinců, podle kterého žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat osobně, přičemž žalobkyně tak neučinila, z toho důvodu byl dne 8. 9. 2022 vydán výjezdní příkaz s platností do 30. 10. 2022. Neshledal důvodnou námitku žalobkyně ohledně nedostatečného posouzení jejího zdravotního stavu, z lékařských zpráv ze dne 21. 9. 2022, 17. 10. 2022, 18. 10. 2022 a 21. 10. 2022, které jsou součástí správního spisu, nevyplývá, že by z důvodu zdravotního stavu byl pobyt žalobkyně na území ČR naprosto nezbytný, tj. že by nebyla schopna území schengenského prostoru opustit, nezpochybňoval případné zdravotní těžkosti spojené s prodělaným onemocněním covid-19, resp. X, měl však za to, že se nelze odvolávat na nutnost dalšího pobytu či léčby výhradně na území ČR, přičemž i v samotném vycestování žalobkyni její zdravotní stav nebrání, její vycestování je možné, aniž by mělo zásadní či devastující vliv na její současný zdravotní stav, nedoporučující stanovisko či dokonce zákaz vycestování ze zdravotních důvodů z doložených lékařských zpráv nevyplývá. Dle žalovaného správní orgán I. stupně nepřekročil rámec správního uvážení, když uvedl, že léčba X je úspěšně léčena ve většině zemí světa, tímto neučinil prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelným či nezákonným, zdravotní péče v X a i v dalších zemích, kde by mohla žalobkyně disponovat pobytovým statutem, je na dostatečné úrovni, obzvláště závažný zdravotní stav žalobkyně by mohl být překážkou ve vycestování tehdy, hrozilo-li by v případě návratu do domovského státu jeho značné či nevratné zhoršení, v případě žalobkyně však z doloženého zdravotního stavu není seznatelné, že by byl zvláště závažný, její zdravotní stav jí ve vycestování nebrání. K námitce závažné újmy s ohledem na současnou politickou situaci a usnesení vlády ČR ze dne 30. 3. 2022, č. 76/2022 Sb., uvedl, že předmětné usnesení je projevem vůle suverénního státu směřující k tomu, aby občanům X nebyly povolovány standardní typy pobytu na území ČR, a byť lze připustit, že žalobkyni v dohledné době nebude umožněn návrat na území ČR, je vhodné uvést, že právě bezprostřední návrat takového cizince je smyslem a účelem uvedeného usnesení, kdy tento státní zájem převažuje nad osobním zájmem žalobkyně; takový postup je v současné době uplatňován i v dalších členských státech EU a je reakcí na ruskou agresi na území Ukrajiny; ani tvrzení žalobkyně, že je proti válce, nemění nic na faktu, že jako občanka X nedisponující pobytovým oprávněním je povinna respektovat, z území členských států vycestovat a nést osud svého státu občanství, viz rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2021, č. j. 2 Azs 43/2020 – 27. K tvrzené dobré víře žalobkyně uvedl, že z důvodu nerespektování výjezdního příkazu se žalobkyně ocitla v pozici neoprávněně pobývajícího cizince, podaná žádost jí k pobytu na území ČR neopravňovala, pokud by správní orgán I. stupně neuložil povinnost opustit území, umožnil by další nelegální pobyt na území ČR, žalobkyně se nacházela bez pobytového oprávnění, je tak povinna strpět následky takového jednání, sama žalobkyně do protokolu o podání vysvětlení uvedla, že si je svého protiprávního jednání vědoma a vycestuje. Žalovaný dále odkázal

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

na čl. 5 a 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES, a na rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/20107 – 27, odkázal na strany 3 – 5 prvostupňového rozhodnutí, uzavřel, že vydání rozhodnutí nebude nepřiměřeným opatřením, judikatura ESLP odkazovaná žalobkyní není přílehlavá, přičemž ani samotná skutečnost, že neoprávněně pobývající cizinec má na území ČR rodinné vazby, automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, těchto zásahů se nelze zcela vyvarovat a dotčený cizinec bude nucen jistá omezení strpět, odkázal i rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, žalobkyně přitom žádné soukromé a rodinné vazby realizované v ČR nemá, další vazby, ať už sociální, ekonomické či společenské neudávala, proto lze mít za to, že případné narušení i těchto vazeb nesvědčí o nepřiměřenosti takového zásahu. K odkazu žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Plzni, č. j. 57 A 91/2018 – 81, uvedl, že ČR přijala v reakci na ozbrojený konflikt na Ukrajině řadu opatření, mezi nimi i omezení vízových služeb pro občany Ruska a Běloruska, přičemž tento krok má sloužit k ochraně zahraničně-politických zájmů ČR, jehož cílem je vyvinout tlak na Ruskou federaci k ukončení agrese a v neposlední řadě zajistit bezpečnost ČR; neshledal, že by toto omezení mělo pro žalobkyni takovou váhu, aby jí způsobilo závažnou újmu, žalobkyni zřejmě nebude po určitou dobu umožněno vstoupit na území ČR, nicméně se jedná o opatření v zájmu ČR, převažující zájmy samotné žalobkyně, a to předně za situace, kdy na území ČR neuváděla nic z hlediska soukromého a rodinného života. Dle žalovaného nedojde k porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces a čl. 6 EÚLP, je na samotné žalobkyni, bude-li se dále bránit žalobou či nikoliv. K odkazu žalobkyně na princip *non-refoulement* uvedl, že tato námitka byla definována zcela obecně, žalobkyně neuvedla ani nedoložila žádné konkrétní obavy, kvůli kterým by v případě návratu do domovského státu, vyjma nemožnosti požádat o vydání pobytového oprávnění, měla být ohrožena vážnou újmou; odkázal na výpověď žalobkyně, která kromě svého postoje k ozbrojenému konfliktu probíhajícímu na Ukrajině a politických názorů, které jsou odlišné od názorů rodičů, neuvedla žádné konkrétní obavy, které by v případě pobytu v domovské zemi měly být naplněny. K aktuální bezpečnostní a politické situaci v X uvedl, že v rámci přiměřenosti rozhodnutí se posuzují reálně existující skutečnosti odůvodňující individuální rozsah ve vztahu k osobě cizince, a nikoli potenciální budoucí hrozba. Uzavřel, že rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států EU nedojde k porušení principu *non-refoulement*. Shrnu, že v rámci vedeného řízení nebylo zjištěno žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost řízení či samotného rozhodnutí, došlo k naplnění ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, se závěry správního orgánu I. stupně se plně ztotožnil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

19. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
20. Žalobkyně předně nesouhlasila s tím, že by svou žádost o vydání nového pobytového oprávnění podala dne 2. 9. 2022, poukazovala na to, že dne 30. 8. 2022 učinila podání cestou poštovní přepravy, měla za to, že se ve lhůtě dle ust. § 47 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců dostavila ke správnímu orgánu a předložila lékařskou dokumentaci za období srpen a září 2022, z níž jednoznačně vyplynuly její zdravotní obtíže, které ji omezují v běžném životě. Dále namítala, že o žádosti, kterou OAMP obdržel dne 2. 9. 2022, dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, vydaný výjezdní příkaz považovala za nezákonný, neboť nebyl vydán v souvislosti s pravomocným ukončením pobytového oprávnění, žalovaný v napadeném rozhodnutí předjímá svým posouzením výsledek probíhajícího správního řízení.
21. Žalovaný k odkazu žalobkyně na ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců uvedl, že dle dostupných zdrojů šlo v případě žádosti o změnu účelu pobytu o pozdní podání, proto byl žalobkyni vydán výjezdní příkaz, přičemž o důvodech jeho vydání neměl důvod pochybovat.
22. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně disponovala povolením k dlouhodobému pobytu za účelem studia, který byl žalobkyni vystaven pro období od 1. 10. 2021 do 31. 8. 2022, dne 2. 9. 2022 OAMP obdržel cestou poštovní přepravy žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.
23. Podle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.*
24. Podle ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.*
25. Podle ust. § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. To neplatí, jestliže žádost podle věty první nebyla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, v § 45 nebo v době, kdy se tento zákon na cizince nevztahuje podle § 2.*
26. Podle ust. § 47 odst. 12 zákona o pobytu cizinců *lhůta uvedená v odstavcích 1 až 3 a 5 je zachována, je-li posledního dne lhůty žádost podána ministerstvu. Nestanoví-li tento zákon, že žádost je cizinec povinen podat osobně, je lhůta uvedená v odstavcích 1 až 3 a 5 též zachována, je-li posledního dne lhůty podána poštovní zásilka adresovaná ministerstvu, která obsahuje žádost, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence nebo osobě, která má*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

obdobné postavení v jiném státě. Tento odstavec se na žádosti uvedené v odstavci 6 použije obdobně.

27. Podle ust. § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.*
28. Dle citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců je v případě žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem třeba tuto žádost podat nejpozději před uplynutím platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu. Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat osobně (§ 169d odst. 1), a z tohoto důvodu se v takovém případě neuplatní ust. § 47 odst. 12 věty druhé zákona o pobytu cizinců, lhůta pro podání žádosti je zachována pouze, je-li poslední dne této lhůty doručena ministerstvu při zachování podmínky osobního podání.
29. Z uvedeného plyne, že žalobkyně před ukončením platnosti jejího pobytového oprávnění dne 31. 8. 2022 žádost o změnu pobytového oprávnění jediným přípustným způsobem, tedy osobně, nepodala. Žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání lze považovat za podanou až ke dni 2. 9. 2022, kdy byla cestou poštovní přepravy doručena k OAMP, nikoli tedy dne 30. 8. 2022, jak se snaží dovozovat žalobkyně. Soud pak k důkazu neprováděl žalobkyní předložený podací lístek ze dne 30. 8. 2022, neboť mezi účastníky řízení není sporné, že žalobkyně dne 30. 8. 2022 předala zásilku adresovanou OAMP k poštovní přepravě, nicméně tato skutečnost s ohledem na výše uvedené není v řízení relevantní.
30. Pokud cizinci zabránil důvody na jeho vůli nezávislé v podání žádosti do konce platnosti jeho dosavadního pobytového oprávnění, může tuto žádost podat do 5 dnů ode dne odpadnutí překážky, která mu ve včasném podání žádosti zabránila, přitom musí důvody pro pozdní podání žádosti uvést nejpozději při podání této žádosti a na výzvu ministerstva tyto důvody prokázat. To znamená, že žalobkyně by mohla zvrátit účinky spojené s pozdním podáním žádosti o změnu pobytového oprávnění pouze za splnění následujících podmínek: a) existence překážek nezávislých na její vůli, b) podání žádosti do 5 dnů ode dne odpadnutí překážky, c) uvedení důvodů pro pozdní podání žádosti nejpozději při podání této žádosti. Z podkladů ve správním spise však nevyplývá, že by žalobkyně tyto podmínky splnila. Na případ žalobkyně se tedy nemohla uplatnit ani fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
31. Svou žádost žalobkyně podala opožděně dne 2. 9. 2022, dle výpisu z CIS se žalobkyně dostavila dne 5. 9. 2022 osobně za účelem splnění podmínky osobní účasti, z těchto zjištění ani ze žaloby však nijak nevyplývá, že by při těchto úkonech žalobkyně poukazovala na konkrétní překážky, která jí zabránila ve včasném podání žádosti, a uváděla, kdy tyto překážky odpadly za současného dodržení lhůty 5 dnů mezi odpadnutím překážky a podáním žádosti. Pokud jde o dostavení se žalobkyně osobně dne 5. 9. 2022, dle obsahu spisu není patrné, že by žalobkyně tohoto dne na OAMP učinila jakékoli písemné podání. Ve výpise z CIS je pak v poznámce ze dne 7. 9. 2022 pouze uvedeno, že šlo o pozdní podání změny účelu. Žalobkyně též tvrdila, že se na OAMP dostavila i 8. 9. 2023, nicméně ani ohledně tohoto dne není zřejmé, že by učinila podání naplňující shora uvedené podmínky. Z těchto skutečností tak nelze dovodit, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

by na situaci žalobkyně mohlo dopadat ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které by mohlo zvrátit opožděné podání žádosti žalobkyní.

32. Ve správním spise je obsažena až písemná žádost žalobkyně ze dne 23. 9. 2022, kde poukazuje na své předchozí zdravotní obtíže, které se datují od 13. 8. 2022 a přikládá lékařské zprávy. Ani takové podání však nelze považovat za podání ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně se již dne 5. 9. 2022 ke správnímu orgánu osobně dostavila, tedy nemůže být splněna pětidenní lhůta od odpadnutí překážky.
33. Ačkoliv tedy žalobkyně argumentovala splněním lhůty dle ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve vztahu k podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému podnikání za účelem podnikání, které by navazovalo na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, správní orgán I. stupně neměl důvod pochybovat o správnosti závěru OAMP o pozdním podání změny účelu, jak je uvedeno ve výpisu z CIS. Žalobkyně pak v žalobě netvrdila, ani neprokázala nic, co by uvedené závěry vyvrátilo.
34. Soud též poukazuje na to, že OAMP žalobkyni vydal dne 8. 9. 2022 výjezdní příkaz, který v souladu s ust. § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vydá po zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (v uvedeném případě po zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia). Platnost výjezdního příkazu skončila dne 30. 10. 2022, žalobkyně se ke správnímu orgánu I. stupně dostavila dne 1. 11. 2022, tedy až v době, kdy byl její pobyt na území ČR neoprávněný. Výjezdní příkaz je pak veřejnou listinou, u níž platí vyvrátitelná domněnka správnosti, správní orgán proto primárně měl z jejího obsahu vycházet. V takovém případě má důkazní břemeno ten, kdo správnost veřejné listiny popírá, bylo tak na žalobkyni, aby se proti výjezdnímu příkazu vymezila a předložila věcnou argumentaci, kterou by oprávněnost správního orgánu k vydání výjezdního příkazu zpochybnila. Jak je však uvedeno výše, žalobkyně žádné takové relevantní námitky neuplatnila. Žalobkyně v podaném odvolání pouze uvedla, že OAMP vydal výjezdní příkaz a současně vzal žádost žalobkyně do řízení, přičemž na žádost žalobkyně ze dne 23. 9. 2022 nebylo doposud reagováno. To však nijak nevyvrací závěr o opožděném podání nové žádosti žalobkyně, jak bylo uvedeno v CIS, ani nesvědčí o možném naplnění podmínek dle § 47 odst. 3 a potažmo též § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Nebyl tak zpochybněn závěr, že s ukončením platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dne 31. 8. 2022 skončil také oprávněný pobyt žalobkyně na území ČR, na základě čehož byl vydán výjezdní příkaz. Na tom nic nemění ani skutečnost, že o žádosti žalobkyně o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podané OAMP dne 2. 9. 2022 a evidované pod č. j. OAM-36858/DP-2022 nebylo zatím rozhodnuto, neboť z uvedeného plyne, že takové řízení oprávněnost pobytu žalobkyně nezakládá a nepředstavuje ani překážku pro udělení výjezdního příkazu.
35. Správním orgánům tak nelze vytýkat, pokud v řízení o povinnosti opustit území z uděleného výjezdního příkazu a nevycestování žalobkyně po jeho uplynutí, vycházely. Lze tak shrnout, že rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo žalobkyni vydáno v souladu s ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobkyně zdržovala na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a zároveň nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

36. Soud nepřisvědčil ani námitce, že by se žalovaný dostatečně nezabýval zdravotním stavem žalobkyně nebo jej bagatelizoval, z čehož žalobkyně dovozovala nepřezkoumatelnost závěrů žalovaného.
37. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
38. Soud shledal, že správní orgán I. stupně, a následně též žalovaný se ke zdravotnímu stavu žalobkyně v napadeném rozhodnutí podrobně vyjádřil, zabýval se žalobkyní doloženými lékařskými zprávami ze dne 21. 9. 2022, 17. 10. 2022, 18. 10. 2022 a ze dne 21. 10. 2022, dospěl přitom k závěru, že z těchto lékařských zpráv nevyplývá, že by pobyt žalobkyně byl na území ČR nezbytný, nebo že by žalobkyně nebyla schopna pro svůj zdravotní stav území schengenského prostoru opustit, jak je jí uloženo rozhodnutím o povinnosti opustit území. Současně vzal v potaz dřívější onemocnění žalobkyně nákazou covid-19 a X, přesto měl za to, že se u žalobkyně nelze dovolávat nutnosti dalšího pobytu a léčby výhradně na území ČR. Uzavřel, že vycestování žalobkyně nic nebrání, z doložených lékařských zpráv nevyplývá ani nedoporučující stanovisko či zákaz vycestování ze zdravotních důvodů.
39. Soud k tomu doplňuje, že žalobkyně do protokolu o podání vysvětlení dne 1. 11. 2022 uvedla, že je schopna výslechu, že neužívá žádné léky a vycestuje dobrovolně. Ze zpráv, které téhož dne předložila správnímu orgánu a které jsou součástí spisu (tj. lékařské zprávy ze dne 21. 9. 2022, 17. 10. 2022, 18. 10. 2022 a ze dne 21. 10. 2022) není patrné, že by byl její zdravotní stav natolik závažný, že by nemohla vycestovat, resp. že by její léčba byla vázána toliko na území ČR. Žalobkyně sama se léčby na území ČR či nemožnosti vycestovat nedovolávala. Uvedené zdravotní důvody tak nemohly být z hlediska uložení povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců nijak relevantní.
40. Soud k tomu konstatuje, že neprováděl k důkazu žalobkyní doložené lékařské zprávy ze dne 17. 10. 2022 od MUDr. J., ze dne 18. 10. 2022 a 21. 10. 2022 od MUDr. T., neboť tyto byly součástí správního spisu a obsah správního spisu v rámci řízení vedeného krajským soudem není třeba dokazovat.
41. Zároveň soud neprováděl k důkazu žalobkyní předložené lékařské zprávy ze dne 13. 8. 2022 a 23. 8. 2022 od MUDr. Š., ze dne 15. 8. 2022 a 18. 8. 2022 od MUDr. B., ze dne 30. 8. 2022 od MUDr. N., a ze dne 6. 9. 2022, 8. 9. 2022 a 13. 9. 2022 od MUDr. P., neboť žalobkyně je nepředložila správním orgánům ve správním řízení, byť v této době již dané zprávy měla k dispozici, a správní orgány vycházely z dalších pozdějších lékařských zpráv včetně zprávy ze dne 21. 9. 2022 MUDr. P., kde byl zdravotní stav žalobkyně souhrnně popsán. Takové dokazování by tak bylo nadbytečné.
42. K námitce žalobkyně ohledně nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života soud uvádí, že tato námitka je značně obecná, žalobkyně nijak blíže nespecifikovala, jaké konkrétní vazby si na území ČR během svého pobytu a studia Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vytvořila, a jaký dopad do těchto vztahů by její vycestování představovalo. Sama žalobkyně pak uvedla, že její manžel musel území ČR opustit v souvislosti se zánikem jeho pobytového oprávnění, a že oprávnění za účelem sloučení rodiny mu nebude s ohledem na přijatá opatření v souvislosti s válkou na Ukrajině a se zánikem pobytového oprávnění žalobkyně vydáno. Z toho je patrné, že manžel žalobkyně se v ČR již nezdržuje a nelze tudíž ani předpokládat, že by žalobkyně při svém nevycestování mohla na území ČR se svým manželem společný život realizovat.

43. Dále soud uvádí, že jak žalovaný, tak správní orgán I. stupně se přiměřeností dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně zabývaly, správní orgán I. stupně posuzoval kritéria dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přihlédl k osobnímu stavu žalobkyně, k tomu, že na území ČR či EU nemá nikoho z rodiny, vzal v potaz také ekonomický aspekt, kdy žalobkyně přišla o pobytové oprávnění a nemůže tak na území ČR vykonávat výdělečnou činnost, nemá v ČR žádný majetek ani závazky; naopak v X žije její manžel i rodiče, s nimiž vlastní podíl na nemovitosti. Žalovaný se se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil, přitom přihlédl i k tomu, že žalobkyně má na území ČR psa, konstatoval, že žalobkyně žádné soukromé a rodinné vazby realizované v ČR nemá, a jiné vazby neudávala, proto dospěl k závěru, že rozhodnutí o povinnosti opustit území není nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně, a to i s ohledem na složitost návratu žalobkyně na území ČR vzhledem k opatřením přijatým v souvislosti s válkou na Ukrajině. Vypořádal se též s tvrzenou nemožností žalobkyně přicestovat v brzké době zpět na území České republiky, když uvedl, tato okolnosti souvisí s reakcí České republiky na ozbrojený konflikt na Ukrajině, kdy mezi řadou přijatých opatření je i omezení vízových služeb pro občany Ruska a Běloruska. Takový krok má nicméně sloužit k ochraně zahraničně-politických zájmů ČR, jeho cílem je vyvinout tlak na Ruskou federaci k ukončení agrese a v neposlední řadě zajistit bezpečnost ČR; neshledal, že by toto omezení mělo pro žalobkyni takovou váhu, aby jí způsobilo závažnou újmu, žalobkyni zřejmě nebude po určitou dobu umožněno vstoupit na území ČR, nicméně se jedná o opatření v zájmu ČR, převažující zájmy samotné žalobkyně, a to předně za situace, kdy na území ČR neuváděla nic zásadního z hlediska soukromého a rodinného života.
44. Soud s hodnocením správních orgánů souhlasí a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018 č.j. 1 Azs 296/2018-35, v němž NSS konstatoval, že „*rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.*“ K tomu soud pouze doplňuje, že žalobkyně během správního řízení o povinnosti opustit území ČR neuváděla žádné vazby na území ČR, které by mohly být vydáním napadeného Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

rozhodnutí významně narušeny. Potřebu nezbytné přítomnosti žalobkyně na území ČR tak nelze shledat, a to ani s ohledem na zdravotní stav žalobkyně, s čímž se již soud vypořádal výše v tomto rozsudku.

45. Žalobkyně též brojila proti postupu žalovaného, který ji neumožnil domáhat se svých práv zákonnou cestou a nereflexuje na nastalou situaci a stav věci. Soud konstatuje, že správní orgány v řízení o povinnosti opustit území zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pro vydání rozhodnutí shromáždily dostatečné množství podkladů a vypořádaly se i se všemi skutečnostmi a námitkami udávanými žalobkyní. Žalobkyni bylo umožněno se po celou dobu správního řízení k věci vyjádřit, dokládat v řízení podklady, které považovala za důležité, zároveň jí bylo umožněno podat proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, přičemž s odvolacími námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal. Žalobkyně tak nebyla omezena v možnosti domáhat se zákonnou cestou svých práv, ve správním řízení nebyla porušena ust. § 2 odst. 4, § 3, a § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu. Soud proto ani tuto žalobní námitku, která je formulována zcela obecně, neshledal důvodnou.
46. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
47. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. října 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.